

Cvičení s pády

1.p 2.p

3.p 4.p 5.p

6.p

7.p

Tata taty ztělesňuje tatovi tatu. Tato! totožnost umožnila mu být po tatovi taktěž tatou.

Ono se to zdá jako takové srandičky (srandičky-prdýlky, jak říkával můj tata), ale to není jen tak nějaké ohýbání slova „tata“.

Mezi prvními slovy malého synka má být obdivný nominativ – TATA.

Bez genitivu, tedy bez pořádného TATY je dětství synka takové nanicovaté. Mama si s ním určitě nebude s naprostým souzněním duší stavět vláčky...

A puberták potřebuje akuzativ, tedy TATU jako řemen, zvláště na sedací svaly i pro hluboké chlapské rozhovory.

A později volá bezradným, mutujícím vokálem: „TATO, porad, kerá je ta pravá roštěnka!?!“ Tedy moštěnka.

No, a moštěnce se zdá toužebným lokálem o tom pravém TATOVI, který by jí byl hlavou na správném místě, kterému by bezezbytku mohla odevzdat své srdce a posléze (tedy po sleze-ní hory vlastních představ a předsudků a slavném složení slibu věrnosti) i své tělo...

...aby mohl být nakonec dle instrumentálu taktěž pořádným TATOU.

Tata má být vzorem pro své syny, aby si takové správné taty toužily vzít jeho dcery.

Tak a teď Ty...